

de grove korrel

MEI 2017 - JAARGANG 58

Colofon

De Grove Korrel

58e jaargang, mei 2017, nummer 298
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:

Martin Geuze, Joke Maarleveld,
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:

Vlaamsestraat 181, 3332 ER Zwijndrecht
redactie@fotoclubzwijndrecht.nl

Secretariaat:

Marjan Leeuwesteijn
Rotterdamseweg 126, 3332 AL Zwijndrecht
secretariaat@fotoclubzwijndrecht.nl

Internet:

www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2016/2017:

€ 140,- per persoon per jaar

Bank:

NL30 INGB 0000 349456

Clubgebouw/fotogalerie:

Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 11:00 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie

Franz Heuser, Martin Geuze
en Marjan Leeuwesteijn

Telefoon 06 489 678 86

Printing:

Haveka B.V., Alblaserdam

Tekstbijdrage:

Martin Geuze, Henk Ras, Cor Ritmeester, Marjan
Leeuwesteijn, Jurjen Biesbroek

Coverfoto:

Sanny van Vijven

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

Fotoclub Zwijndrecht en fotowedstrijden. Het één sluit het ander bijna uit, tenminste volgens de opvatting van een aantal van onze leden.

Als argument wordt vaak genoemd dat je aan een kunstuiting nu eenmaal geen cijfer kunt plakken. Het objectief beoordelen van verschillende foto's, vaak ook nog in uiteenlopende genres, is een onmogelijke opgave. Vandaar dat Fotoclub Zwijndrecht niet meedoet aan verenigingswedstrijden. Meedoen aan wedstrijden op persoonlijke titel staat iedereen uiteraard vrij.

Een aantal van onze leden doet dat ook met enige regelmaat. Gelukkig, zou ik haast zeggen, want deelnemen aan een fotowedstrijd heeft ook positieve kanten. Natuurlijk, alle argumenten over subjectiviteit bij de beoordeling zijn waar. De uitslag moet je daarom altijd met een korreltje zout nemen. Of je nu in de top eindigt of buiten de prijzen valt, enig relativeringsvermogen is op zijn plaats. Het kan echter geen kwaad om je werk eens door "vreemde ogen" te laten beoordelen. En je ziet werk van fotografen buiten je eigen club. Je kunt leren van de bespreking van het werk, en val je in de prijzen dan geeft je dat -ondanks de korrel zout- toch een gevoel van waardering voor je werk.

Het lijkt erop dat steeds meer van onze leden deelnemen aan wedstrijden. Recent eindigden we met maar liefst 4 leden in de top tien van "Vijf met samenhang". Ook bij Foto Individueel, de Joop van de Weteringprijs en de Martien Coppensprijs duiken de namen van onze leden op. En in oktober van het afgelopen jaar was Pim Lerou de winnaar van de vakjuryprijs van de NRC - Kamera Express fotowedstrijd.

Bij de wedstrijd "Vijf met samenhang" laten fotografen series zien. Een constatering van de jury was dat het verheugend is om te zien dat steeds meer leden van de Fotobond seriematig werken. In deze Korrel hebben we dan ook aandacht voor een aantal series die de afgelopen maanden op de bok zijn getoond. Speciale aandacht is er voor Pim Lerou, die op 27 maart is overleden. Hoewel nog maar kort lid, viel zijn enthousiasme en gedrevenheid op. De deelnemers aan de trip naar Parijs in november hebben Pim leren kennen als een gepassioneerd fotograaf en een fijn mens. Helaas mocht hij maar kort in ons midden zijn. ■

Scheidingswand

TEKST: HENK RAS

Op pagina 19 van DGK 297 staat een bijzondere foto op een zwarte pagina. De foto springt er hierdoor erg uit met de witte transparante wand die een groot deel de bovenste helft van de foto vult. Verder staat er eigenlijk nauwelijks iets op. Het is een afwisseling van donkere schaduwen en gekleurde kledingstukken die schijnbaar tentoongesteld worden aan deze wand. Goed gezien van Aren, die deze foto maakte.

Er worden een drietal figuren op de wand geprojecteerd waardoor je het idee krijgt dat het een winkel is. De schaduw van de persoon in het midden van de foto houdt duidelijk iets omhoog om het te beoordelen. De indruk wordt gewekt dat het dames zijn met een hoofdoek, waardoor ik meteen denk aan een markt of tijdelijk verkooppunt. Ik realiseer me dat dit als politiek incorrect of stigmatiserend opgevat zou kunnen worden, maar het is de eerste gedachte die bij me opkomt. Aren heeft zeker geen negatieve bedoelingen, maar was waarschijnlijk blij met de gelegenheid een mooie foto te kunnen maken van licht en mooie kleuren. Daarin is hij zeker geslaagd en met een beetje doordenken kan het ook een hippe winkel zijn die de kleding presenteert in "urban style".

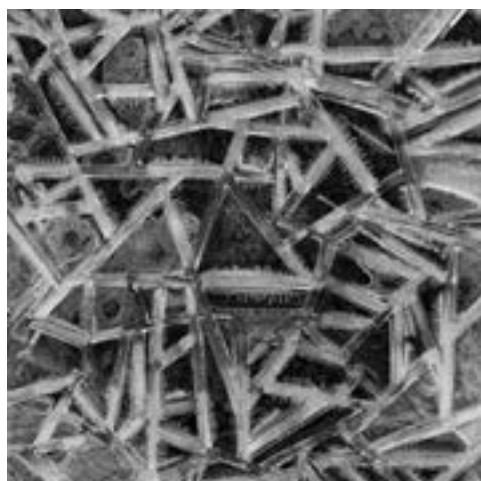
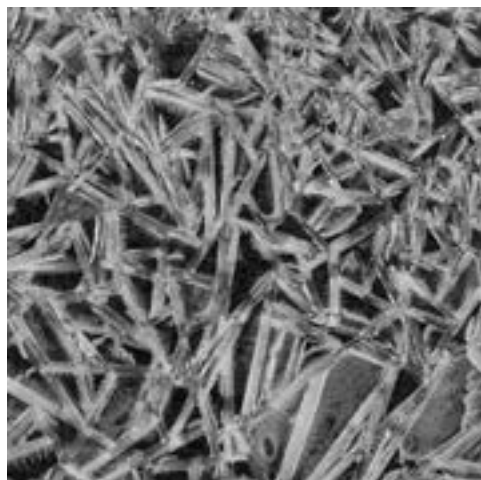
Tegenwoordig is het trendy om zaken op schijnbaar nonchalante manier, in een omgeving die schijnbaar niet "af" is, te presenteren en aan de man/vrouw te brengen. De waarheid over het hoe en waar van deze foto ken ik niet, maar dat biedt ruimte om er je eigen invulling aan te geven.

Aren geeft altijd aan, dat hij geen verhaal wil vertellen, maar alleen een mooie plaat wil maken.

Mijn afwijking is, dat ik bijna altijd mijn verhaal aan een foto wil hangen, ook als er geen verhaal is. Dat heeft dan uiteraard niets met de fotograaf, of diens verhaal te maken.

Zoals Elvira Smit het recent benoemde: "Een foto liegt de waarheid". Dit vrij naar Simon Carmiggelt die stelde: "Ik geloof niet in de fotografie. Er bestaat geen objectiever manier van liegen dan een plaatje."

Mijn interpretatie van haar stelling is, dat je je eigen verhaal maakt als de fotograaf het verhaal, om wat voor reden dan ook, niet eenduidig vertelt. Ik denk dat het niet verkeerd is als er geen verhaal of onderschrift is. Soms wil je precies weten wat er aan de hand is, maar vaak is het leuker om je eigen invulling te geven. Ik zie dat persoonlijk niet als liegen van de foto, maar een ode aan de vrije geest van de beschouwer. Nu zijn er natuurlijk net zoveel geesten als er beschouwers zijn. De fotograaf zou waarschijnlijk soms onaangenaam verrast zijn als hij de verhalen van iedereen hoorde. Daarom is het goed dat de fotograaf zijn waarheid kent en daar ook aan vast houdt. Op een Nieuwerkavond hoor je bijvoorbeeld de mening van enkele mensen, maar er zijn er meer die niets zeggen en dat is niet omdat ze geen mening hebben. Wellicht biedt dit een opening naar jouw waarheid als je niet blij bent met het commentaar op je werk. Iedereen heeft haar/zijn gelijk. ■

© COR RITMEESTER

© SANDRA REIJMERS

Zien en gezien worden

TEKST: COR RITMEESTER

Als fotograaf kijken we op onze eigen wijze naar de wereld, leggen vast hoe we deze zien en delen onze zienswijze bijvoorbeeld in clubverband.

Dat veel, zo niet alle, fotografen ook gezien willen worden, blijkt wel uit het feit dat het aantal foto-exposities stijgt tot buitengewone proporties. Werp een blik op een site als fotoexpositie.nl en je begrijpt wat ik bedoel.

Zelf had ik na een kleine expositie in het Albert Schweitzer ziekenhuis wel behoefte om meer te doen.

Ik had het geluk via Marjan een contactpersoon te kunnen benaderen bij de rechtbank in Dordrecht. Een bijzondere locatie met, naar ik wist, veel ruimte. Na een eerste bezoek, laten zien van fotowerk, in september 2015 was ik in eerste instantie best wat teleurgesteld dat er een wachtlijst was. Ik kon "pas" tweede kwartaal 2017 exposeren.

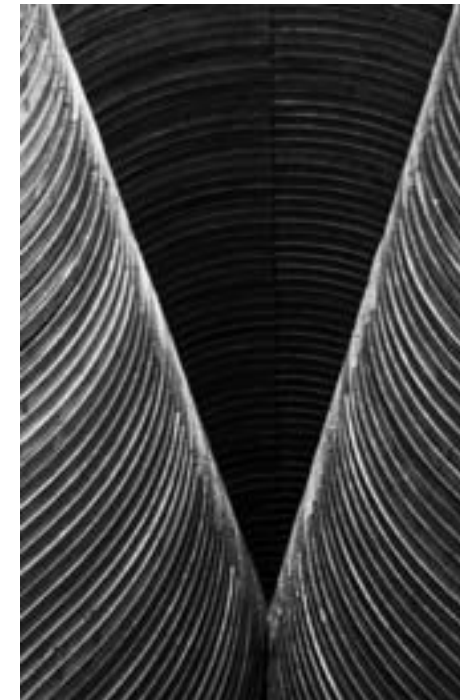
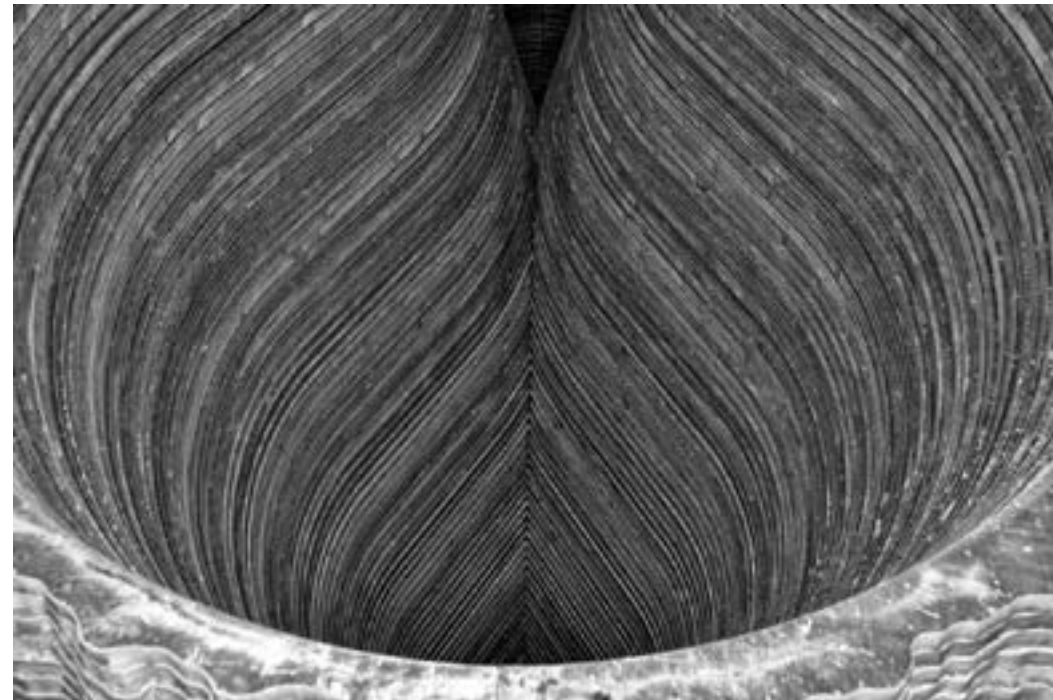
Achteraf een zegen, want wat een bak werk heb ik op mijn nek gehaald. En de tijd die je denkt te hebben om alles te organiseren vliegt voorbij. Je voelt al aan dat er een soort van stroomversnelling moest ontstaan om tijdig alles voor elkaar te krijgen.

Alles betekende: na selectie, al een kunst op zich, ruim 80 foto's inlijsten (ja ja achter glas) en veel foto's nog eerst in passe-partout zetten. Afwegen of je wel of geen titels/informatie bij je werk hangt, hoe krijg je het allemaal gehangen, hoe kom je aan zoveel lijsten, enzovoorts. Wekenlang een huis vol lijsten en ander spul.

Uiteindelijk viel met hulp van een aantal goede mensen de puzzel mooi in elkaar. Zo is een mooie flyer ontstaan en zijn de foto's keurig gehangen. Ik ben in ieder geval trots op het resultaat en dat het toch maar mooi voor elkaar is gekomen. Mocht je in de gelegenheid zijn, de expositie loopt nog tot 30 juni a.s. ■

© PIET SWETS

"Een berg aan zee"

Rond de jaarwisseling exposeerde de Brits-Indiase beeldhouwer Anish Kapoor in het museum Beelden aan Zee in Scheveningen.

Het ging om één werk onder de titel "Mountain".

Niet een gewone berg die je graag zomaar zou willen beklimmen, daarvoor leek hij te ontoegankelijk. Men had een trap naar een platform gemaakt om op die manier boven te kunnen komen. Het uitzicht vanaf dat punt was fenomenaal; naar beneden kijkend zag je dat de berg hol was en vormen had aangenomen die van seismische krachten getuigden.

© JAN KOORNEEF

Muziek en fotografie, voor mij telkens weer een innerlijke strijd om aandacht en tijd. Hoe mooi is het als een zekere combinatie mogelijk is.

Mijn eerste foto op de club was ook een afbeelding van een trompet. Onbewust kom ik telkens weer op dit onderwerp. Nu via een heel orkest. Ik wist al snel wat ik wilde laten zien: handen, vingers op een instrument. Op een vertrouwd instrument waar dagelijks op wordt gespeeld. Vingers die de weg weten wanneer de muzikant zijn partituur leest en de dirigent volgt.

Zelfs als er niet gespeeld wordt, is de band tussen zijn of haar instrument zichtbaar.

© HANS VAN WEELDEN

© HANS VAN WEELDEN

Een fotograaf met passie

TEKST: MARJAN LEEUWESTEIJN

In De Grove Korrel 296 en 297 hebben Wouter Dekkers, Martin Geuze en Jan Koorneef geschreven over fotografieren met passie. Zij reageerden op elkaars verhaal en vulden deze aan met hun visie op dit onderwerp. Kun je elke foto die je met passie hebt gemaakt op de bok vertonen of ben je streng in je selectie welke foto's wellicht interessant zijn voor de kijkers. Ik moet toegeven, dat het verleidelijk is om hierop in te gaan en ook mijn mening en ideeën over met passie fotografieren met jullie te delen. Maar dat ga ik deze keer niet doen.

In dit stuk wil ik wel graag vertellen over een passioneel fotograaf.

In de zomer van 2016 meldde zich een nieuw lid bij fotoclub Zwijndrecht. Vol enthousiasme, benieuwd wat de overige leden van zijn werk zouden vinden en van plan om van elkaar te leren. Het duurde nog even voordat het nieuwe seizoen weer begon, maar hij stond te trappelen om deel te nemen aan de activiteiten en avonden van de fotoclub.

Ik heb het over Pim Lerou.

Nog voordat Pim iemand van de fotoclub had ontmoet, gaf hij zich al op voor de excursie naar Parijs. We waren daar met een kleine groep en hebben voor een groot deel in nog kleinere groepjes de stad verkend en gefotografeerd. Door deze excursie hebben een aantal van ons Pim iets beter leren kennen en we waren blij met hem als nieuw, veelbelovend lid van FCZ.

En niet te vergeten als een bijzonder en hartelijk persoon.

Pim heeft op de club één keer zijn werk vertoond. In de foto's zag je zijn creatieve blik. Helaas hebben we maar één foto mogen zien, die hij heeft gemaakt in Parijs. Triest genoeg, is dit de mooie afbeelding op zijn rouwkaart ...

Wat wij niet wisten, is dat hij al een aantal jaren vocht tegen kanker. Pim is overleden op 27 maart.

We hadden graag de komende jaren nog veel meer foto's van hem willen zien en zijn mening over andermans foto's willen horen.

Pim fotografeerde met passie. Ik durf wel te beweren dat dat één van de voorwaarden is om de foto's te kunnen maken die je voor ogen hebt.

Denk daar af en toe eens aan als je deze zomer met je camera op pad gaat ... ■

© BERTIEN KRAAMER

© ANJA GROOT ZWAAFTINK

2 vogels, 2 vrouwen

Hebben de vrouwen elkaar net ontmoet?
Hebben ze met elkaar gesproken?
Hoe zijn ze uit elkaar gegaan?
Lopen ze weg van elkaar?
Of lopen ze snel om weer aan het werk te gaan?
En ... wat doen die vogels daar?
Wat hebben zij gezien, en gehoord?

Wat ik hier zag was voor mij een beeld dat volop vragen op zou kunnen roepen.
En misschien is dat voor de beschouwer ook zo. En, zo niet ...,
dan is het gewoon een deel van de galerij in het Cultuurhuis in Doorn.

The boring collection

TEKST: JURJEN BIESBROEK

Een van de laatste keren dat ik een museum bezocht hingen er rond de 180 werken van drie verschillende fotografen. We zijn er een kleine twee uur gebleven inclusief de standaard lockermuntjes verfrissingstijden, de altijd lastige keuze bij de garderobe om je jas al dan niet aan te houden en het verplichte bezoek aan de winkel. Je weet tenslotte nooit wat voor moois er tussen staat, gewoon voor de heb. Aldus een effectieve kijktijd overhoudend van zo'n anderhalf uur ofwel omgerekend zo'n 5400 seconden.

Dat is een bijzonder trots makende score als je weet dat men gemiddeld 7 seconden naar een kunstwerk kijkt. Ik heb het ook wel geweten hoor, want onze dochter vond het allemaal vreselijk lang duren (ondanks mijn uiteraard zeer onderhoudende toelichtingen en uitleg).

7 Seconden, dat is dramatisch kort, want wat ben je nou in staat te zien, laat staan te beoordelen in die tijdsspanne. Het lijkt wel op avondeten, dat heb je ook vaak sneller achter je kiezen dan dat het is klaargemaakt. Erg onbevredigend voor de maker.

Van Jan Wolkers is de prachtige uitspraak dat wie in een museum meer dan drie doeken bekijkt, de schilderkunst beledigt. Ja, die daagt natuurlijk uit, mede omdat hij vanuit zijn positie niet geheel objectief kan zijn. Toch begrijp ik wel wat hij bedoelt.

Uiteraard, in nuancering schuilt de meester, want niet elke foto of kunstwerk is het bekijken waard en je wilt liever langer stilstaan bij de foto's die je persoonlijk echt boeien, maar het is ook zo dat langer kijken vrijwel vanzelfsprekend leidt tot meer gedachten en meer inzicht in wat de maker mogelijk voor ogen had, ook al vond je het in eerste instantie niet aansprekend.

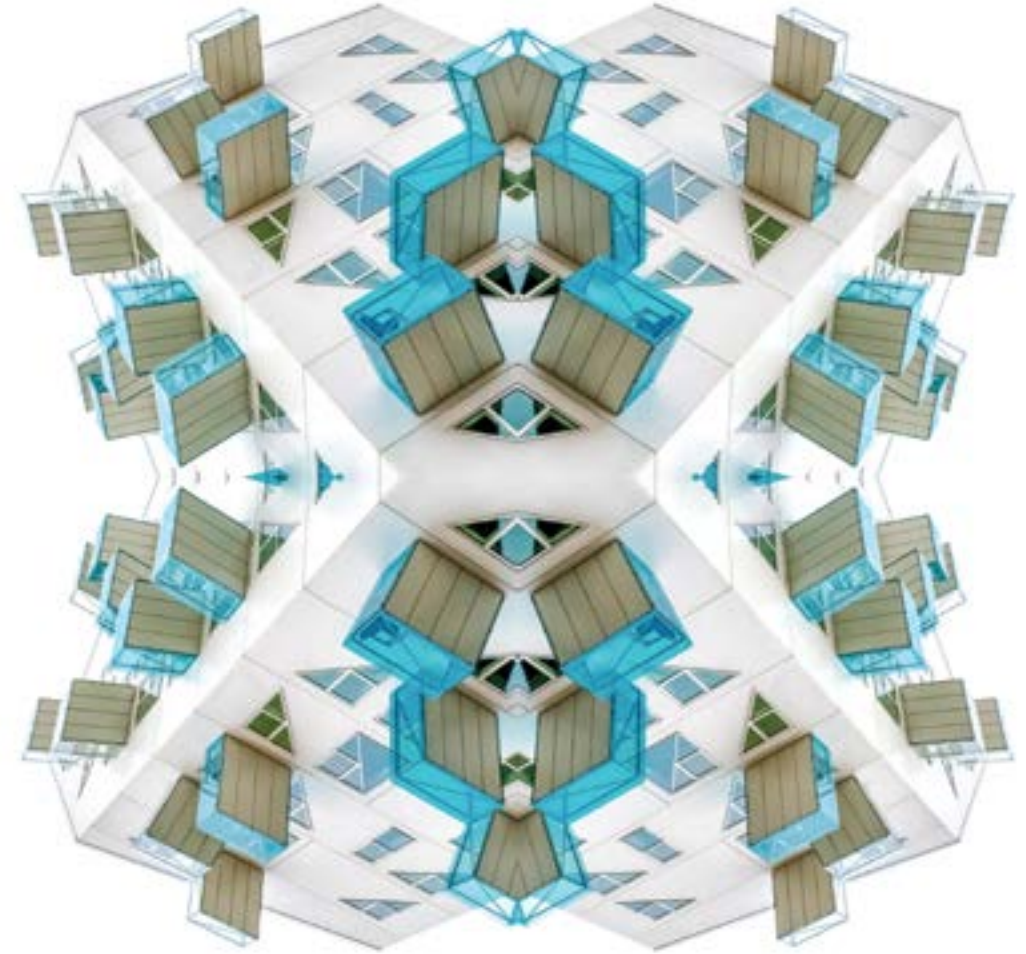
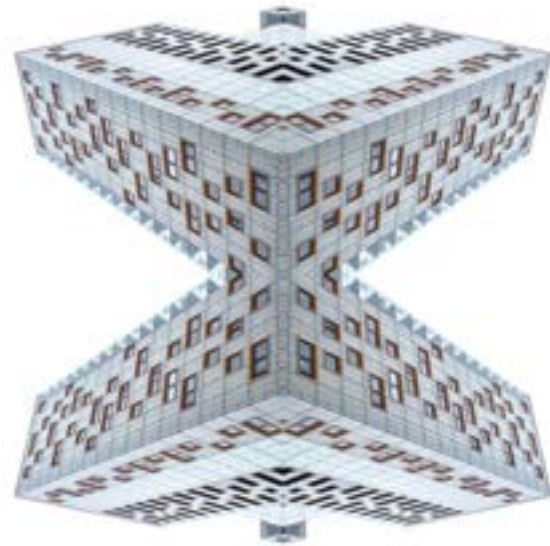
Hoe lang duurt een foto. Het is een vraag die interessant is in meerdere opzichten. Dat begint al bij jezelf. Eerst de euforie als je denkt een geslaagde foto gemaakt te hebben, later de blik op het computerscherm en als het dan nog steeds meevalt, wellicht een afdruk op fotopapier, ingelijst ...

Na een week of langer is de herinnering of emotie van het moment voorbij en zie je de foto zoals een onafhankelijke beschouwer die ook zal zien. Tja, zuur maar waar, dan vallen alsnog beelden af die je liever niet wilt tonen aan publiek. Dat allemaal met de gedachte dat het zo goed mogelijk moet zijn ... en dan kijkt men maar 7 seconden!

Gelukkig doen wij er op de club langer over en denken we ook na over wat ons niet bevalt. ■

© LEO VAN DEN HOOVEN

© FRED VAN TURENHOUT

© THEO DE JONG

© THEO DE JONG

© SANNY VAN VIJVEN

© KAREL VAN DE WERKEN

De laatste 2 minuten.

Het bericht dat iemand van een flat gesprongen was, greep mij erg aan.

In mijn gedachten zag ik de persoon naar een flat gaan, wachtend totdat de deur open zou gaan.

Eindelijk ziet hij een vrouw op een bel drukken, voor hem het teken dat hij naar binnen kan.

De vrouw is daarmee onbewust deelgenoot van het afschuwelijke drama, dat binnen enkele minuten zal plaatsvinden.

Dan komt een man naar buiten, die hem scherp aankijkt, dit is de persoon, waarmee hij voor de laatste maal oogcontact heeft.

Hij stapt de lift in en gaat volledig in zichzelf gekeerd met andere bewoners naar boven. Deze bewoners zullen zich achteraf afvragen of zij hem niet hadden kunnen helpen en een schuldgevoel zal mogelijk het gevolg zijn.

Dan staat hij op de rand en niets houdt hem nog tegen, een leegte achterlatend met mogelijk vele vraagtekens.

© BARTH BAKKER

Gedane zaken....

FEBRUARI: omgewaaide boom

MAART: Beneden Bezinnen door Remco Schade

APRIL: Barth Bakker bij De Rarekiek

Erratum DGK297

Er is vergeten te vermelden, dat in november een deel van de leden van de fotoclub weer een uitstapje heeft gemaakt naar Paris Photo.

FEBRUARI

Expositie "buitenstebinnen" van Bertien Kraamer.

Op 23 februari is tijdens een storm de boom in de achtertuin van de fotoclub omgewaaid. De schade aan het gebouw viel mee, maar de auto van Theo de Jong stond op het pad van de boom en is total loss verklaard.

MAART

Expositie "Bucket list #1" van Henk Ras.

27 maart: overlijden van Pim Lerou.

BBBB-avond:

Boven verzorgd door Franz Heuser: "Nik filters".

Beneden verzorgd door Remco Schade: "Buiten de norm".

APRIL

Expositie "Moments of the street" van Aren van den Doel.

7 april: bezoek aan FC de Rarekiek in Middelharnis.

10 april: avond verzorgd door onze gast Elvira Smit van de fotoblog de Kronkeling.

BBBB-avond:

Alleen beneden, verzorgd door Jurjen Biesbroek:

"Experiment X", over vrouwenfotografie.

MEI

Expositie: "De series" (groepsexpositie).

8 mei: bezoek van FG Creativision.

9 mei: bezoek aan FC Made.

28 mei: eindejaarsexcursie met een bezoek aan Fotofestival Naarden.

Exposities van leden buiten de fotoclub:

Cor Ritmeester in de Dordtse Rechtbank april, mei en juni 2017.

Jurjen Biesbroek in het CNV gebouw, Utrecht in mei en juni 2017.

© AZA TEEUWEN

de grove korrel

FOToclubZWIJDRECHT